

“নতুন শতিকাত নিজৰ চালচলনেৰে ফৰিস্তা স্বৰূপ প্ৰত্যক্ষ কৰা”

আজি বাপদাদাই পৰমাত্মা পালনাৰ অধিকাৰী সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হৈছে। কিমান ভাগ্যশালী তোমালোক যে পৰমাত্মা পালনাৰ দ্বাৰা প্ৰতিপালিত হৈ আছা। সমগ্ৰ জগতেই কয় — আমাক পৰমাত্মাই পালন কৰে, কিন্তু তোমালোক কমসংখ্যক বিশেষ আত্মাইহে বাস্তৱ ৰূপত প্ৰতিপালিত হৈ আছা। এয়া পৰমাত্মা পালনা, পৰমাত্মা শ্ৰীমত, — এনে শ্ৰীমতৰ আধাৰত প্ৰতিপালিত হৈ আছা। নিজকে এনেকুৱা বিশেষ আত্মা হিচাপে অনুভৱ কৰানে? নিজৰ মহানতাক অনুভৱ কৰানে? নিজৰ মহান স্বৰূপক জানানে? বৰ্তমান সময়ত ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকল মহান আত্মাতো হলেই, ভবিষ্যতেও তোমালোক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ মহান আত্মা। দ্বাপৰ যুগতো তোমালোকৰ জড়চিত্ৰৰ মহানতা ইমান প্ৰতিফলিত হ’ব যে, সেই চিত্ৰৰ সন্মুখলৈ যিয়ে যাব — তেৱেই নতমস্তুক হ’ব। তোমালোকৰ মহানতা ইমানেই যে আজিও যদি কোনোবা সাধাৰণ আত্মাই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, শ্ৰীৰাম আদিৰ ৰূপত অভিনয় কৰে, তেনেক্ষেত্ৰত সাধাৰণ মনুষ্য আত্মা বুলি জনাৰ পাছতো যি পৰ্যন্ত তেওঁলোকে দেৱী-দেৱতা স্বৰূপত অভিনয় কৰিব অন্য আত্মাই তেওঁলোকৰ ওচৰত সেই পৰ্যন্ত মূৰ দোৱাব। এনে মহানতা অনুভৱ কৰানে? কেৱলমাত্ৰ জানা, বুজি পোৱা, — নে প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপত নিজকে অনুভৱ কৰা? কিয়নো তোমালোকৰ মহান স্বৰূপৰ আধাৰেই হৈছে অনুভৱ কৰা।

বাপদাদাই সকলো সন্তানকে অনুভৱী মূৰ্ত্ত বনায়। কেৱল মাত্ৰ শুনা আৰু জনাৰ বাবে নহয়। ব্যক্তিৰ চালচলন আৰু চেহেৰাৰ পৰাই অনুভৱৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ পায়। চলনৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ স্থিতি অনুমান কৰিব পাৰি। তেনেহ’লে ভাবাচোন, তোমালোকৰ চলন কেনেকুৱা? ব্ৰাহ্মণৰ চলন নে? ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ সদা সম্পন্ন আত্মা। শক্তিৰেও সম্পন্ন, গুণেৰেও সম্পন্ন — এনেকুৱা চলন হয়নে? সাধাৰণ হ’লেও তোমালোকৰ চেহেৰাত অলৌকিকতা দেখা যায়নে? তোমালোকৰ দৃষ্টি, বৃত্তি আৰু প্ৰকম্পনত (vibration) অলৌকিকতা প্ৰত্যক্ষ হয়নে? যিহেতু তোমালোকৰ জড়চিত্ৰই অস্তিম জনমতো দিব্যতা আৰু মহানতা অনুভৱ কৰাই, গতিকে বৰ্তমান সময়তো তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ দ্বাৰা সেই অনুভৱ কৰাই নে? সেই জড় চিত্ৰতো তোমালোকৰেই!

অমৃতবেলাৰ পৰাই প্ৰতিটো চলন চেক কৰা — মোৰ দৃষ্টি অলৌকিক হয়নে? চেহেৰা সদায় প্ৰফুল্লিত হৈ থাকেনে? একবস, অলৌকিক অৱস্থাত থাকে, নে সময়ে সময়ে বদলি হয়? কেৱল যোগত বহাৰ সময়ত বা কিবা বিশেষ সেৱাৰ সময়ত অলৌকিক স্মৃতি-বৃত্তি থাকে, নে সাধাৰণ কাৰ্য কৰাৰ সময়তো চেহেৰা আৰু চলন বিশেষ থাকে? কৰ্মত বহুত ব্যস্ত থাকিলেও, বিপৰীত পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হ’লেও — সকলোৱে তোমালোকৰ মাজত অলৌকিকতা দেখা পায়নে? তেনেহ’লে চেক (check) কৰা — তোমালোকৰ কথা-বতৰা, চেহেৰা আৰু সাধাৰণ কাম-কাজৰ মাজতো ‘ন্যাৰা-প্যাৰা’ স্থিতি অনুভৱ হয়নে? যদি কোনো ব্যক্তি হঠাতে তোমাৰ সন্মুখত উপস্থিত হয়, তেনেহ’লে তোমাৰ vibration আৰু কথা-বতৰাৰ দ্বাৰা অলৌকিক ফৰিস্তা স্বৰূপ অনুভৱ কৰিবনে? কিয়নো আজিৰ দিনটো সংগমৰ দিন, পুৰণিক বিদায় দি নতুনক আদৰাৰ দিন। তেতিয়া হ’লে কি নবীনতা বিশ্বৰ আগত দেখুৱাবা? হয়তো মনত থাকে বা বুজি পোৱা, কিন্তু স্থাপনাৰ সম্বন্ধে ভাবা — কিমান সময় গুচি গ’ল! কিমান সময় গুচি গ’ল আৰু তাৰ হিচাপত কিমান কম সময় আছে? তেনেহ’লে কি অনুভৱ হ’ব লাগে? বাপদাদাই জানে যে বহুত পুৰুষাৰ্থীয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে, কিন্তু বাপদাদাই ২১ শতিকাত নবীনতা চাব বিচাৰে। তোমালোক

সকলো খুব ভাল মহান আত্মা। কিন্তু বাবাৰ প্ৰত্যক্ষতাৰ আধাৰেই হৈছে — সাধাৰণ কাৰ্য ব্যৱহাৰৰ মাজত থাকিও নিজৰ চেহেৰা আৰু চলন ফৰিস্তাৰ নিচিনা কৰা। বাপদাদাই এনেকুৱা ৰূপ চাব নিবিচাৰে য'ত কোৱা হয় যে — কামেই এনেকুৱা আছিল, পৰিস্থিতিয়েই এনেকুৱা আছিল, সমস্যাই এনেকুৱা আছিল, বাতাৱৰণেই এনেকুৱা আছিল, সেই কাৰণেই সাধাৰণতা আহি গ'ল। ফৰিস্তা স্বৰূপ অৰ্থাৎ স্মৃতি আৰু সাকাৰ স্বৰূপতো ফৰিস্তা স্মৃতি। কেৱলমাত্ৰ বুজি পোৱা বা স্মৃতি অহাটোৱেই নহয়, — স্বৰূপতো প্ৰত্যক্ষ হোৱা। এনেকুৱা অলৌকিক স্বৰূপ যিকোনো সময়তে বা অৱস্থাতে অনুভৱ হোৱা প্ৰয়োজন। এনেকুৱাই হয়, নে অলপ পৰিৱৰ্তন হয়? পৰিস্থিতিৰ দাস হৈ নিজৰ স্বৰূপ নবনাবা। পৰিস্থিতিয়ে তোমাক কিয় পৰিৱৰ্তন কৰিব? তুমি পৰিস্থিতিক পৰিৱৰ্তন কৰা। পৰিৱৰ্তন মানে কি? প্ৰকৃত্যৰ্থত বাস্তৱ জীৱন কি? সময়, পৰিস্থিতি সাপেক্ষে নিজৰ স্বৰূপ বনোৱা সাধাৰণ মানুহৰ কাম, কিন্তু ফৰিস্তা — যিয়ে সাধাৰণ বা পুৰণি অৱস্থা বা চলনৰো উদ্ৰত।

“সময়ৰ আহান” — এতিয়া তোমালোকৰ মুখ্য বিষয়বস্তু। গতিকে তোমালোক বিশেষ মহান আত্মাৰ প্ৰতি সময়ৰ আহান এয়াই যে ফৰিস্তা অৰ্থাৎ অলৌকিক জীৱন স্বৰূপত প্ৰত্যক্ষ হওক। এনেকুৱা হোৱা সম্ভৱ নে? শিক্ষক সকলে কোৱা — সম্ভৱ নে? কেতিয়া হ'ব? হ'ব পাৰে যদি বৰ ভাল কথা, কিন্তু কেতিয়া হ'ব? এবছৰ লাগিব, নে ২০০০ চনৰ ভিতৰত হ'ব? যি সকলে ভাবে অলপতো সময়ৰ প্ৰয়োজন — ঠিক আছে। ১ বছৰ নহয়, ৬ মাহ, ৬ মাহ নহয়, ৩ মাহ। লাগিব? এতিয়া কিন্তু কোনেও হাত উঠোৱা নাই। তোমালোকৰ শ্লোগান কি মনত আছে? “এতিয়া নহ'লে আৰু কেতিয়াও নহ'ব”। এই শ্লোগান কাৰ বাবে? ব্ৰাহ্মণ সকলৰ নে দেৱতা সকলৰ? ব্ৰাহ্মণ সকলৰে নহয় জানো? সেয়েহে নতুন শতিকাত বাপদাদাই চাব বিচাৰে, যিয়েই নহওক লাগিলে, অলৌকিকতা যেন খণ্ডিত নহয়। ইয়াৰ বাবে মাত্ৰ চাৰিটা শব্দৰ প্ৰতি ধ্যান (attention) ৰখা প্ৰয়োজন। কি বাৰু? নতুন একো নহয়, পুৰণিয়েই — মাত্ৰ revise কৰি থকা হৈছে।

প্ৰথম — শুভচিন্তক, দ্বিতীয় — শুভচিন্তন, তৃতীয় — শুভ ভাৱনা (এনেকুৱা ভাৱনা হ'ব নালাগে যে এওঁ পৰিৱৰ্তন হ'লেহে ময়ো পৰিৱৰ্তন হ'ম, তেওঁৰ প্ৰতিও শুভ ভাৱনা, নিজৰ প্ৰতিও শুভ ভাৱনা) আৰু চতুৰ্থ হ'ল শুভ শ্ৰেষ্ঠ স্মৃতি আৰু স্বৰূপ। এটা মাত্ৰ “শুভ” শব্দ মনত ৰাখা, তাতেই চাৰিওটা কথা সোমাই আছে। বচ — সকলোৰে প্ৰতি শুভ শব্দ স্মৃতিত ৰখাই মোৰ কাম। এই কথা আগতে বহুত শুনিছা, বহুত শুনোৱা গৈছে। এতিয়া মাত্ৰ স্বৰূপত প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ বাবে লক্ষ্য ৰাখিব লাগে। বাপদাদাই জানে যে, — হ'বতো এওঁলোকেই লাগিব। আৰু যি সকল আহিব লগা আছে — তেওঁলোকে সাকাৰ ৰূপত তোমালোককেই চাব।

আজি বছৰৰ শেষ দিন। বাপদাদাই অধিকাংশ সন্তানৰ বছৰটোৰ লেখা-জোখা (chart) পৰীক্ষা কৰিছে। কি দেখিছে বাৰু? এটা মুখ্য কাৰণ বাপদাদাই দেখিছে যে সম্পূৰ্ণ নাইকীয়া কৰা (মিটানে) আৰু সম্বৰণ (সমানে) কৰাৰ শক্তি কম আছে। নাইকীয়া কৰিবলৈ চেষ্টাও কৰে। উল্টা নাচাবলৈ, উল্টা নুশুনিবলৈ, উল্টা নাভাবিবলৈ আৰু অতীতকো পাহৰিব বিচাৰে। কিন্তু মনৰ প্লেটেই কোৱা, শ্লেটেই কোৱা, কাগজেই কোৱা বা আন যিয়ে নোকোৱা কিয়, — সম্পূৰ্ণ নাইকীয়া নহয়। কিয় নাইকীয়া কৰিব নোৱাৰা? কাৰণ সম্বৰণ কৰাৰ শক্তি powerful নহয়। সময় সাপেক্ষে সম্বৰণো কৰে, কিন্তু পুনৰ সময়ত বাহিৰ ওলাই আহে। কাৰণ — বাপদাদাই যি চাৰিটা শব্দ শুনালে সেয়া সদায় প্ৰয়োগ নহয়। ধৰি লোৱা, মনৰ প্লেট বা কাগজ সম্পূৰ্ণ

পৰিষ্কাৰ হোৱা নাই, তাতেই যদি পুনৰ কিবা ভাল লিখিব চেষ্টা কৰা যায় — সেয়া সম্পূৰ্ণ স্পষ্ট হ'ব জানো? অৰ্থাৎ, সৰ্বগুণ, সৰ্বশক্তি ধাৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও, এশ শতাংশই জানো সম্ভৱ হ'ব? সম্পূৰ্ণ পৰিষ্কাৰ আৰু স্বচ্ছ হ'লেহে এই শক্তিসমূহ সহজতে কাৰ্যত লগাব পাৰিবা। কাৰণ এয়াই যে, — অধিকাংশৰ শ্লেট স্বচ্ছ (clear) আৰু পৰিষ্কাৰ (clean) নহয়। অলপ হ'লেও অতীতৰ কথা বা অতীতৰ চলন, ব্যৰ্থ কথা বা ব্যৰ্থ চাল-চলন, সূক্ষ্ম ৰূপত সমাহিত হৈ থাকে। আৰু সময়ত সি সাক্ষাৰ ৰূপত মূৰ দাঙি উঠে। গতিকে সময় অনুসৰি আগতেই চেক কৰা। আনক চেক কৰিব নাযাবা, কাৰণ আনক চেক কৰাটো সহজ নিজক চেক কৰাটোহে কঠিন। গতিকে চেক কৰা, — ব্যৰ্থ আৰু পুৰণিৰ পৰা মনৰ শ্লেট সম্পূৰ্ণ চাফা নে? বাস্তৱিকতে vibration ৰূপত সূক্ষ্মভাৱে থাকি যায়। ফৰিস্তা অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ clean আৰু clear। সম্বৰণ শক্তিৰে negative কো positive ৰূপত পৰিৱৰ্তন কৰি ধাৰণ কৰা। কেৱল negative কে নাইকীয়া কৰা নহয়, তাক positive ৰূপত পৰিৱৰ্তন কৰি ধাৰণ কৰা — তেতিয়াহে নতুন শক্তিকাত নবীনতা আহিব।

দ্বিতীয়তে কি দেখা গ'ল? ক'ব লাগিব নে মাত্ৰা বেছি হ'ব? বাপদাদাই আগতেই শুনাইছে — যেনেকৈয়ে নহওক কয়, তোমালোক সকলোকে পৰমধামলৈ লৈ যাবই লাগিব। হয়তো মৰমেৰে, নহ'লে শান্তিৰে। একেদৰেই বাপদাদাই এতিয়াও কয় — যিকোনো প্ৰকাৰে মহান আত্মাসকলক ফৰিস্তা ৰূপত বিশ্বৰ সন্মুখত প্ৰত্যক্ষ কৰাবই লাগিব। তেনেহ'লে সকলো সাজুনে? বাপদাদাই শুনাইছে নহয়, — যেনেকৈয়ে নহওক বনাবতো বনাবই। নহ'লে নতুন দুনিয়া কেনেকৈ আহিব? আচ্ছা — দ্বিতীয় কথা কি দেখা পোৱা গ'ল?

আজি বছৰৰ শেষ দিন। বাপদাদাই majorityক উদ্দেশ্য কৰি কৈছে — কাৰণক নিবাৰণ কৰা, তেতিয়াহে নৱনিৰ্মাণ হ'ব। গতিকে দ্বিতীয় কাৰণ দেখা গ'ল আলস্যৰ ভিন্ন ভিন্ন ৰূপ। কোনো কোনোৰ ক্ষেত্ৰত Royal ৰূপতো আলস্য দেখা গৈছে। আলস্য (আলবেলা পন)ৰ এটা শব্দ হৈছে — “সকলো চলে”। কাৰণ সাক্ষাৰ ৰূপত সকলোৰে সকলো কৰ্ম দেখা সম্ভৱ নহয়। সাক্ষাৰ ব্ৰহ্মাবাবাইও সাক্ষাৰ ৰূপত দেখা পোৱা নাছিল। যদি এতিয়া অব্যক্ত ৰূপত চাব বিচাৰে — সকলোৰেই সকলো কৰ্ম দেখা পাব পাৰে। কথিত আছে — পৰমাত্মাৰ হাজাৰ-লাখ চকু-কাণ। নিৰাকাৰ (শিৱবাবা) আৰু অব্যক্ত ব্ৰহ্মা দুয়োজনেই একেলগে, একেসময়তে চাব পাৰে — যিয়ে যিমনেই লুকুৱাব নিবিচাৰক কয়, Royal ৰূপত হওঁক বা সাধাৰণ ৰূপতেই হওঁক। গতিকে দেখা যায়, আলস্যৰ এটা ৰূপ স্কুল আৰু আনটো সূক্ষ্ম। দুয়োটাৰ ক্ষেত্ৰতে একেটাই শব্দ চলে — “সকলো চলে, দেখিছো কি হৈ আছে, একো নহয়, এতিয়াতো চলি যোৱা যাওক, পিছত দেখা যাব”। এইবোৰেই হৈছে আলস্যৰ সংকল্প। বিচাৰিলে বাপদাদাই সকলোকে শূনাৰ পাৰে — কিন্তু বাপদাদাই সন্তানসকলৰ মান ৰাখিবৰ কাৰণে নকয়। এই এলাহভাৱেই পুৰুষাৰ্থৰ তীব্ৰতা নাইকীয়া কৰে। Pass with honour হোৱাৰ বাধা স্বৰূপ হয়। যিদৰে ভাবা যায়, — “সকলো চলে, চলি যাব”, তেনেহ'লে Resultও চলি যাব পাৰে। কিন্তু ভাল Result নহ'ব। শূন্য — কি দুটা কথা দেখা গ'ল? পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত আলস্যৰ কিবা নহয় কিবা ৰূপ সকলোৰে আছে। যেতিয়া সন্তানসকলে কয় — “চাই ল'ম, কি হয়”, তেতিয়া বাপদাদাই হাঁহে আৰু কয় — “ঠিক আছে, চাই ল'বা কি হ'ব!” আজি বাপদাদাই কয় শুনাই আছে? কাৰণ, তোমালোকে বিচাৰা বা নিবিচাৰা — জোৰ কৰি হ'লেও তোমালোকক বনাবতো লাগিবই আৰু তোমালোকো তৈয়াৰ

হ'ব লাগিব। আজি অলপ টানকৈ শুনোৱা গ'ল, কাৰণ তোমালোকে plan বনাই আছা — এনেকুৱা কৰিম, তেনেকুৱা কৰিম। কিন্তু কাৰণৰ নিবাৰণ নহ'লে সকলো Temporary হৈ যাব। পিছত কিবা কথা আহি পৰিলে ক'বা — পৰিস্থিতিয়েই এনেকুৱা আছিল, কাৰণেই এনেকুৱা আছিল, হিচাপ-কিতাবেই এনেকুৱা আছিল, — সেই কাৰণেই হ'ব লাগিব। মঞ্জুৰ হ'বনে? শিক্ষক সকল — মঞ্জুৰ হ'বনে, ফৰেইনাৰ্চ — মঞ্জুৰ হ'বনে? বাপদাদাই কয় — তৈয়াৰ হ'বই লাগিব। পিছত নতুন শতিকাত ক'বা — তৈয়াৰ হৈ গ'লো। আচলতে কমতকৈও কম সময় ল'ব লাগে। কিন্তু বাপদাদাই একবছৰ সময় দিছে — তেতিয়াতো আৰু সহজ। নহয়নে? আৰামত কৰা। আৰামৰ অৰ্থ হৈছে — আ-ৰাম। অৰ্থাৎ প্ৰথমতে বাবাক মনত পেলোৱা, পিছত কৰা। Dunlopৰ আৰাম নকৰিবা। বাপদাদাৰ তোমালোকৰ প্ৰতি বেছি মৰম আছে, নে তোমালোকৰ বাপদাদাৰ প্ৰতি? কাৰ আছে? বাবাৰ নে তোমালোকৰ? বাপদাদাৰো তোমালোকৰ প্ৰতি নিশ্চয় আছে যে তোমালোকে অৱশ্যেই বাপদাদাৰ মৰমৰ Return হিচাপে অব্যক্ত ব্ৰহ্মাবাবাৰ সমান হৈ দেখুৱাবা। দেখুৱাবানে?

শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মাবাবাৰ মাজত কথোপকথন শুনোৱা যাওঁক। এতিয়া ১৮ জানুৱাৰী আহি আছে নহয়। তেন্তে ব্ৰহ্মাবাবাই শিৱবাবাক কয়, “আপুনি সন্তানসকলৰ দ্বাৰা তাৰিখ নিৰ্ধাৰণ কৰাওক, মই কিমান সময়লৈকে অপেক্ষা কৰিম? সময় নিৰ্ধাৰণ কৰাওক।” তেতিয়া শিৱবাবাই কি ক'ব? বাবাই হাঁহে। বাপদাদাই তথাপি কয় যে সন্তান সকলেই সময় নিৰ্ধাৰণ (Date fix) কৰিব, বাপদাদাই নকৰে। তেতিয়া ব্ৰহ্মাবাবাই বহুত মনত পেলাই। তেন্তে সময় নিৰ্ধাৰণ কৰিবানে?

নতুন বছৰত ব্ৰহ্মাবাবাৰ সমান হ'বলৈ দৃঢ় সংকল্প কৰা। লক্ষ্য ৰাখা যে — আমি ফৰিস্তা হ'মেই। এতিয়া পুৰণি কথাক বিদায় দিয়া। নিজৰ অনাদি আৰু আদি সংস্কাৰক emerge কৰা। মনত ৰাখা — চলি ফুৰি থাকোতেও মই বাপৰ সমান ফৰিস্তা আছা। মোৰ পুৰণি সংস্কাৰৰ লগত, পুৰণি কথাৰ লগত কোনো সম্পৰ্ক নাই। বুজি পাইছা? এই পৰিৱৰ্তনৰ সংকল্পটিক পানী দি থাকিবা। যিদৰে বীজ গজিবলৈ পানী আৰু ৰ'দ লাগে — তেতিয়াহে ফল ওলাই, সেইদৰে এই সংকল্পৰূপী বীজক স্মৃতিৰূপী পানী আৰু পোহৰ দি থাকিবা। বাৰে বাৰে মনত পেলাবা — মোৰ বাপদাদাৰ লগত কি প্ৰতিজ্ঞা আছে? আছা। চাৰিও দিশৰ মহান আত্মাসকলক, সদায় পৰিৱৰ্তন শক্তিক সকলো সময়তে কাৰ্যত লগোৱা বিশ্ব পৰিৱৰ্তক আত্মাক, সদায় দৃঢ় নিশ্চয়ৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষৰূপ দেখুওৱা ব্ৰাহ্মণ তথা ফৰিস্তা আত্মাক, সদায় এক পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো নাই, বাবাৰ সমান হ'ব লগা, বাপদাদাৰ মৰমৰ প্ৰতিদান দিয়া মহাবীৰ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ যাদ-প্যাৰ আৰু প্ৰণাম।

বৰদান : নিজৰ চাল-চলন আৰু চেহেৰাৰ দ্বাৰা ভাগ্যৰ ৰেখা দেখুওৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যবান হোৱা।

অনাদি আৰু আদি পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তান সকলে প্ৰত্যক্ষভাৱে অলৌকিক জন্ম প্ৰাপ্ত কৰিছা। যাৰ জন্মই স্বয়ং ভাগ্যবিধাতাৰ দ্বাৰা হয়, তেওঁ কিমান ভাগ্যবান হ'ব! নিজৰ এই শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যক সদায় মনত ৰাখি আনন্দত থাকিবা। চলন আৰু চেহেৰাৰ দ্বাৰা এই স্মৃতি স্বৰূপ প্ৰত্যক্ষৰূপত নিজেও অনুভৱ কৰিবা আৰু আনকো দেখুৱাবা। তোমালোকৰ কপালত এই ভাগ্যৰেখা সদায় জিলিকি থকা দেখা যাওক — তেতিয়াই ক'ব শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যবান আত্মা।

শ্লোগান : যোগী আত্মা সেইজনেই যিজনে অন্তৰ্মুখী হৈ পোহৰ আৰু শক্তিৰ অনুভৱ কৰে।